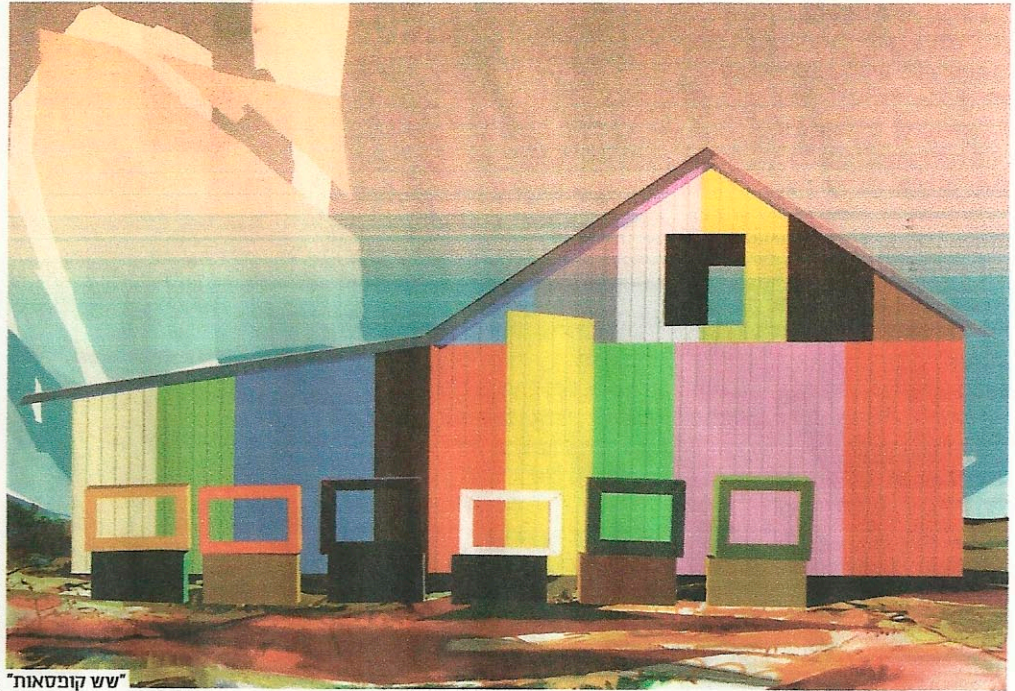

"שני ירחים של סתיו"

"שש קופסאות"

חס על הירח

מתן בן טולילה יוצר בציוריו יופי בעל חיים פנטסטיים, המשוחררים מכבלי צבעים וצורות אדריכליות

העבודה שלו רפלקטיבית, היא מבוססת על הנחת היסוד שהצופה מכיר ומודע, והוא מאפשר לו להלך בתוך העולם הצבעוני שהוא מבנה בוהירות, בהליכת ירח, בתוך המרחבים שגם אם נמבט ראשון נראים מוכרים, הם לחלוטין מר-מצאים. כפי שכותבת חיות: "מתן בן טולילה מצייר גופי נפש, משל היו גר פים חיצוניים. הוא מאחו את עינינו באובייקטים מוכרים ומוחשיים, אך מניח עבורנו עקבות שאין לההמיצם של תעתוע, חידה ומבוך, כאומר לנו במפורש: הרימוי שמול עיניך הוא בעיני רוחי ובעיני רוחך בלבד".

בן טולילה לוקח דימוי - מבנה, קטע נוף, חלון - ומותיר אותו כדגם ההופך לאייקון, לאבטיפוס. אם זו תחנת רוח מזוהה, או חממה, כשם אחת העבודות היפות ביותר בתערוכה, הוא מייצר דרמה סמויה ומאופקת, שהשחקנים הראשיים בה הם קו, צבע וקונטרסט ציה פנטסטית. במפגש בין סדר לכאוס בין גיאומטרי למופשט, הוא מייצר עו"לם אמנותי עשיר ומלא בתערוכה שהיא כולה ציור משוכה. "שני ירחים של סתיו" - על רקע מה שנרמה חוף ים מתגבש לו דימוי אמנר" תי, שכמו הוצג ממקום אחר וזה מארג של צבעים בקומפוזיציה מובחנת, בע"ל ת היגיון פנימי, הנותר עלום בעיני הצופים, שני דימויים עגולים, שכניט אישוני ענק, מביטים אל הצופה, המביט בהם חזרה. שיר ההייקו המופיע בטקסט התערוכה בתרגום של יואל הופמן מל"וה את העבודה, ומעניק לצופים מתנה עם צאתם: "לחץ על גלגל עינך/ והרי לך שני ירחים של סתיו".

hila.brenner@gmail.com

מתן בן טולילה, "הליכות ירח".
גלריה נגא. טע 8.3

פס ייצור המשווע להבדלים קטנים בין מוצריו? המשמעות הנרטיבית מאבדת את חשיבותה. נותרים המרכיבים הב"סיסיים, צורה וצבע. ודיקנות. הכל כל כך ריק, עד שנראה שוהו עולם שהצב"עים השתלטו על כל פיסת חיות שבו. אחד המאפיינים של עבודותיו של בן טולילה הוא הסדר, המשטור, המראה התעשייתי. הצבעים זרחניים, חד מש"מעיים, הדימויים כאילו נעשו בידי מכונה. אך לפתע רוחשת הקרקע, כל המבנה המסודה, הצורות הגיאומטריות, הכל מונח על אדמה כאוטית. התחושה היא של שני עולמות שהוצמדו יחד: זה המוכנה וזה החופשי, האקספרסיבי. הצבעים הממלאים כל לעומת פיסות קנבס חשופות. ההתנגשות הזו מייצרת דינמיות, מרעידה את המבנים היציבים שהאמן טורח עליהם. הוא חותר תחת עצמו ומייצר חוויות שונות באותה העבודה. הוא בה בעת הסגור והקט"גור, מייצב ומרעיד, מעניק ולוקח. כבר מתעוררת בוגרי התואר השני של בצלאל לפני שלוש שנים בלט בן טר"לילה. עבודותיו התייחדו בקסם שיצרו, במחויבות הטוטאלית והבלתי מתפש"רת למרכיבי הציור הבסיסיים. תערוכת היחיד הראשונה שלו בגלריה נגא אינה הפתעה לפיכך, היא עונה על הציפיות.

"שש קופסאות". על רקע שמי טורקיו מבנה הנראה תעשייתי, מורכב ממשטחי צבע עזים. ירוק, כחול, ורוד, צהוב, פל"טה שלמה נפרשת בפני הצופים. אין גוונים ומעברים רכים, אלא הטחה של גושי צבע. העין מנסה לבלוע, להכיל, "למה מגיע לי כל היופי הזה?". לפני המבנה מונחים מלבנים, שש מסגרות, קופסאות, על גבי כטונדות. במבט רא"שון רואים סדר ומשטור, מבט שני מגלה הסטות קטנות, כאוס קטן בתוך הסדר הגדול. בן טולילה יוצר שיבושים הנר"טלים את תשומת הלב מן המבנים הב"לתי אפשריים לעצם השיבוש. המבט על הדימויים הוא מבעד לדימוי ממסגה, ובכך הוא מסב את תשומת הלב לדיאיה עצמה, ומשלכה בתוך עולם הדימויים העשיר והצבעוני שלו.

ונחזור אל הציור - האם הקופסאות הללו הן מטפורות? האם אלה חלונות שדרכם מציצים על המבנה? האם זהו

בן טולילה לוקח דימוי והופך אותו לאייקון, הוא מייצר דרמה סמויה ומאופקת, שהשחקנים הראשיים בה הם קו, צבע וקונטרסט ציה פנטסטית

סקסט התערוכה "הלי-כות ירח" יפה כמעט כמוה. צילה חיון, שכתבה אותו, שואלת אותנו "אם אתה תר אחר יופי, הפש אותו בתוך עצמך. אל תפנה את מבטך החוצה, אל הנף סביבך, אלא לחץ על עיניך שלך והנכה את היופי בתוכך. האם תהיה מוכן לשלם את מחיר הכאב הכרוך בלחיצה על גלגל העיני? האם החיפוש אחר היופי, הצבע והקסם אינו נידון מראש להיות תהליך כואב ומייסר, המחייב לעצום את העיניים מול המציאות האמיתית המקיפה אותנו?". מתן בן טולילה מאפשר לצופים בתע"רוכה ליהנות מן היופי בלי לסבול מכאב הלחיצה על גלגל העיניים. הוא מעניק בנדיבות את עבודותיו על צב"יהן המרהיבים ומותיר לצופים את ההחלטה אם להסתפק בהנאה המיידית של היופי המרהיב או לנסות לצלול לתוכן בקפיצת ראש כואבת.

כי בן טולילה אינו מותיר פתח, הוא חוסם ואוסם, ממרק וממלא ומותיר את פני השטח היפים עד כאב שלו נעולים. היופי של בן טולילה הוא בעל חיים משל עצמו, חיים פנטס"טיים, משוחררים מכבלי צבעים וצו"רות אדריכליות ומלאי אשליה. אני יושבת בחלל העליון מול העבודה

אמנות